

Šventosios Dvasios vaisiai I d.

Kai siela yra klusni Šventosios Dvasios įkvėpimams , ji tampa geruoju medžiu, kuris pažįstamas iš vaisių. Šie vaisiai pagardina krikščioniškąjį gyvenimą ir yra Dievo šlovės pasireiškimas: *tu bus pašlovintas mano Tėvas, kad jūs duosite gausių vaisių' Jn 15, 8 , - pasakys Viešpats per Paskutinę vakarienę.*

Šie antgamtiniai vaisiai yra nesuskaičiuojami. Šventasis Paulius kaip pavyzdį nurodo dvylika vaisių - padarinį dovanų, kurias Šventoji Dvasia įkvėpė į mūsų sielą: *meilę, džiaugsmą, taiką, kantrybę, malonumą, gerumą, romumą, ištikimybę, susivaldymą. Plg Gal 5, 22-23.*

Pirmoje vietoje yra ***meilė - artimo meilė***, - kuri yra pirmasis mūsų vienybės su Kristumi pasireiškimas. Tai gardžiausias vaisius, leidžiantis jausti, kad Dievas yra arti, ir siekiantis palengvinti kitų naštą. Subtili ir veikli artimo meilė tiems, kurie kartu su mumis gyvena ar dirba, - pirmasis Šventosios Dvasios veikimo sieloje pasireiškimas: „nėra kito ženklų nei žymės, kuri išskirtų krikščionį ir tą, kuris myli Kristų, kaip rūpinimasis mūsų broliais bei seserimis ir sielų išganymo įkarštis". (šv. Jonas Auksaburnis)

Po pirmojo ir svarbiausio šventosios Dvasios vaisiaus „toliau būtinai eina džiaugsmas, nes tas, kuris myli, džiaugiasi būdamas vieningas su mylimuoju". ***Džiaugsmas - meilės padarinys***, todėl krikščionis išsiskiria savo džiaugsmu, kuris išlieka virš skausmo ir nesėkmės. Kiek daug gero pasauliui yra padaręs krikščionių džiaugsmas! „Džiaugtis išbandymais, šypsotis kenčiant, giedoti širdimi ir tuo aiškiau, kuo didesni ir dygesni dygliai <...> ir visa tai iš meilės... toks yra, sykiu su meile, vaisius, kurį dieviškasis Vynuogininkas nori skinti nuo mistinio Vynmedžio šakelių, - tai vaisiai, kuriuos mumyse gali duoti tik Šventoji Dvasia". (A.Riaud)

Meilė ir džiaugsmas palieka sieloje Dievo ramybę, pranokstančią visokią išmintį. (Fil 4,7) Tai, - kaip apibrėžia šventasis Augustinas, - yra „***ramybė tvarkoje***". Yra netikra netvarkos ramybė, vyraujanti šeimoje, kurioje tėvai visada nusileidžia vaikų užgaidoms, siekdami „turėti ramybę"; yra miesto ramybė, kai nenorint nieko liūdinti piktadariams leidžiama daryti savo nusikaltimus. Ramybė, Šventosios Dvasios vaisius, yra susijaudinimo nebuvimas ir valios poilsis patvariai turint gėrį. Ši ramybė reiškia nuolatinę kovą su netvarkingais savų aistrų polinkiais.

Meilės, džiaugsmo ir ramybės pilnatvę rasime tik Danguje. Čia, jeigu esame ištikimi, turime amžinosios laimės nuojautą. Susiduriančios su kliūtimis sielos, kurios leidžiasi Parakleto vedamos, duoda kantrybės vaisių, kuris padeda ramiai, be tuščių dejonų ir aimanų pakelti fizines ir moralines kančias, esančias kiekvieno gyvenime. ***Meilė yra kupina kantrybės, o kantrybė dažnai būna meilės atrama.*** „Artimo meilė, - rašė šventasis Kiprijonas, - yra brolius jungiantis saitas, ramybės pamatas, ryšys, teikiantis tvirtumo vienybei. Vis dėlto atimkite iš jos kantrybę - ir liks suniokota; atimkite iš jos kentėjimo ir rezignacijos sultis -ir ji neteks šaknų bei gyvybingumo".

Krikščionys turi matyti meilią ranką Dievo, pasinaudojančio kančiomis ir skausmais, kad apvalytų tuos, kuriuos labiausiai nori padaryti šventais. Todėl tegu jie nepraranda ramybės sirgdami, iškilus prieštaravimams, nepraranda ramybės dėl svetimų trūkumų, šmeižtų... nei dėl savo dvasinių nesėkmių.

Ištvermė panaši į kantrybę. Tai nuolatinis nusiteikimas, kad ramiai, be dejonų ir kartėlio, tiek, kiek nori Dievas, lauktume Jo norimo ar leidžiamo palengvėjimo iki pasiekdami sau užsibrėžtus asketinius ar apaštalinius tikslus.

Šis Šventosios Dvasios vaisius teikia sielai visišką tikrumą, kad - jei imasi priemonių, jei kovoja asketinę kovą, jei vis pradeda iš naujo – įvykdys šiuos pasiryžimus, nepaisant objektyvių priešasčių, kurių gali būti, nežiūrint silpnybių, klaidų ir nuodėmių, jei jų būtų.